

La Rosalia tres voltes Rebel

«Ella és el poder i la força de l'art, la música, l'amor, el compromís, la llibertat, la poesia i la cançó. Tot en una»

La Rosalia -així sense accent i a la catalana- és una estrella. Ho ha demostrat durant tot aquest any, des que el març passat va recollir el primer reconeixement com a millor disc per *El mal querer* (Sony, 2018), tant per la crítica com del públic a la gala dels Premis Enderrock fins als MTV Awards i als Grammy llatins guardonada com a millor àlbum de l'any, millor cançó urbana (*Con altura*) i millor disc pop contemporani. I tot plegat ho va consagrar aquest darrer cap de setmana al Palau Sant Jordi de Barcelona en un bany de masses aclamada pel seu públic després d'una gira pels principals escenaris d'arreu del món.

La Rosalia és imparabile. La carrera fugaç d'aquesta artista de 26 anys de Sant Esteve de Sesrovires, al Baix Llobregat, es va iniciar d'adolescent a l'Escola Municipal de Música i Dansa d'Esparreguera. Ben acompanyada tant per família i professors, el seu pas trepidant pel Taller de Músics i l'Esmuc van ser definitius. Aquella jove Rosalia Vila Tobella es va forjar un talent, una voluntat i uns objectius amb la idea de triomfar i ser única en el món de la música. I per això va ser valenta i a la vegada ambiciosa. Tot i que la seva professora de piano la renyava perquè duia les ungles massa llargues o la mestra de ball i de cant assegura que imposta i s'apropia del duende flamenc, el resultat és que ha superat tots els reptes per ser la millor.

La Rosalia és única. La clau del seu esperit és una hibridació cultural brutal que va dels Cors de Clavé a la rumba, passant pel jazz i el flamenc, i que només és possible gràcies al seu un discurs global i local alhora. Una personalitat que demostra que cal ser molt intel·ligent per marcar el pas del seu propi xou business i a la vegada els intents de l'espanyolisme per apropiat-se-la. Amb la seva primera cançó rumbera-flamenca en català "Herois obscurs" -adaptació d'un poema de Valentí Gómez- va destacar entre els estudiants de l'escola de música i, aquest any, amb "Millionària" ha aixecat passions en una multitud transgeneracional que ha seduït de manera aclaparadora. Amb tan sols una paraula ('cumpleanys') va convertir-se en centre d'atenció de tertulians, filòlegs i musicòlegs, i només amb dues ('Fuck Vox') ha aixecat passions entre la turba reaccionària i els analistes polítics han tingut metxa per cremar.

La Rosalia és imperdible. La seva capacitat per connectar amb el públic, per innovar amb el flamenc i la rumba, per fer un espectacle de ball o per treballar amb un dels productors número u del món com El Guincho la situen com una de les veus més cobejades del panorama musical internacional. I això només ha fet que començar. La cantant s'ha situat número u de reproduccions a l'Estat espanyol i número dos arreu del món. L'escena llatina i anglosaxona s'ha rendit als seus peus, i tothom es pregunta per la seva genialitat. Els principals festivals catalans - Sónar i Primavera Sound- la van veure néixer, i els més destacats promotors de casa nostra - Gay Mercader i Neo Sala- no han dubtat ni un segon a considerar-la una artista de primer nivell just quan va saber portar als escenaris el que va mostrar als seus primer clips.

La Rosalia és del segle XXI. Si algú encara es pregunta com sonarà la música del futur que s'oblidi de traps i reggaetons, i que admiri la brillantor vocal de la cantant sesrovirenca, la senzillesa per emocionar amb el seu cant, la seducció de la seva fragilitat i la naturalitat del seu art. Sembla austera però és agosarada, transmet un aire naïf però concentra l'esplendor de la connexió màgica entre l'artista i el públic. I sobretot atresora un cabal de compromís i un discurs de gran profunditat. Només cal escoltar-la quan una dona com ella canta de manera empoderada i lliure: "*A ningún hombre consiento/ que dicte mi sentencia'. I escola l'eina per etzibar: 'Hasta que fuiste carcelero/ Yo era tuya, compañero'. I rebla, sense tremolar: 'Voy a tatuarme la piel/ Tu inicial porque es la mía/ Pa' acordarme para siempre/ Y recordarlo toda la vida/ De lo que me hiciste un día'.*"

La Rosalia és tres voltes rebel. Per dona, de classe baixa i nació oprimida. Ella és el poder i la força de l'art, la música, l'amor, el compromís, la llibertat, la poesia i la cançó. Tot en una.